

Daniels bok – nummer etthundratrettioåtta

Avslöjandet av Daniel 11: en profetisk resa genom historien

Jeff Pippenger

2024-03-15

Den fyrtionde versen i Daniel kapitel elva utgör en av de mest djupgående verserna i Guds Ord. De profetiska historiker som där framställs är där hjulen inom hjulen i Hesekiels syn förs samman. Med ändens tid för den milleritiska rörelsen år 1798, och även ändens tid för den tredje ängels rörelse år 1989, skildras Guds folks inre och yttre historiker i den sista tiden. I versen finns tillkännagivandet om den annalkande domen som anlände med den första ängeln år 1798, hela vägen fram till söndagslagen i vers fyrtioett. Versen representerar därför Guds församlings undersökande dom, med början hos de döda, fram till beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen och att Gud utspyr det laodiceiska adventväsendet ur sin mun.

Historien där påvedömet mottog sitt dödliga sår år 1798, till dess att det dödliga såret helas i vers fyrtioett, återges i versens historia. Från och med vers fyrtioett är skildringen inordnad i sammanhanget av Guds tilltagande verkställande domar, vilka börjar i den versen. I denna profetiska bemärkelse är vers fyrtio slutet på Daniels elfte kapitel, och vers ett och två i kapitlet är början. Kapitel elva framställer antikrists uppror, och kapitel tio representerar början av Hiddekel-flodens syn, medan kapitel tolv representerar slutet. Kapitel tio och tolv representerar den förste och den siste, och kapitel elva är upproret i mitten.

Kapitel tio och tolv är desamma, ty till skillnad från kapitel elva återger de Daniels erfarenhet i förhållande till synen, medan kapitel elva är själva synen. Kapitel tio är den hebreiska alfabetets första bokstav, kapitel elva är den trettonde upproriska bokstaven i det hebreiska alfabetet, och kapitel tolv är alfabetets sista bokstav. Synen vid floden Hiddekel är ”Sanningen”.

I kapitel elva illustrerar början slutet, ty Kristus förändras aldrig. Den slutliga historia som framställs i vers fyrtio är provningstiden för vilddjurets bild. Denna provningstid avslutas med vilddjurets märke, vilket framställs i vers fyrtioett. Vers ett och två måste därför avse de etthundrafyrtiofyra tusenens beseglingstid, ty denna tidsperiod är också perioden för vilddjurets bilds formande.

”Herren har tydligt visat mig att vilddjurets bild skall upprättas innan provningstiden avslutas; ty den skall vara den stora provningen för Guds folk, genom vilken deras eviga öde skall avgöras....”

”Detta är det prov som Guds folk måste genomgå innan de blir beseglade.” Manuscript Releases, volym 15, 15.

Det finns alltid två kännemärken som identifierar en ändens tid. I Mose reformationsrörelse var det Arons födelse, följt tre år senare av Moses födelse. I reformationsrörelsen att komma ut ur Babylon och återuppbygga templet var det kung Darius, följt av kung Kyros. I Kristi reformationsrörelse var det Johannes Döparens födelse, följt sex månader senare av Kristi födelse.

I milleriternas reformationsrörelse var det påvesystemets död år 1798, följd av påvens död år 1799. I den tredje ängelns reformationsrörelse var det president Reagan och president Bush den förste, vilka båda representerade 1989. I Daniels bok, kapitel tio, vers ett, finner vi kung Kyros identifierad.

I den persiske kungen Koreshs tredje regeringsår blev ett ord uppenbart för Daniel, som kallades Belteshassar; och ordet var sant, men den bestämda tiden var lång: och han förstod ordet och fick insikt om synen. Daniel 10:1.

I de följande verserna i kapitel tio ser vi Daniels erfarenhet framställd i förväg, innan Gabriel framlägger den profetiska historiens syn i kapitel elva. Kyros markerar ändens tid, ty tidigare hade Kyros, Dareios brorson, varit Dareios fältherre, som dödade Belsassar och därmed markerade slutet på de sjuttio årens fångenskap, vilken var en förebild på den tolvhundrasextioåriga fångenskapen för det andliga Israel i det andliga Babylon från 538 till 1798.

”Guds församling på jorden var lika verkligt i fångenskap under denna långa period av obarmhärtig förföljelse som Israels barn hölls fångna i Babylon under exilens tid.” Prophets and Kings, 714.

Slutet på de ett tusen två hundra sextio åren år 1798 markerade ändens tid; så markerade också slutet på de sjuttio åren ”ändens tid” för den historien. Både Darejaves och Kyros framställs vid Belsassars död och slutet på Babels rike, ty såsom Darejaves general, vilken fullbordade verket, representerade Kyros Darejaves. När George Bush den äldre installerades den 20 januari 1989, hade Reagan varit president under de första nitton dagarna av 1989.

Synen vid Hiddekel började i ändens tid, i Kyros tredje regeringsår. När Gabriel börjar utfolda den profetiska historien i kapitel elva för Daniel, hänvisar han först till Darejaveshs första regeringsår för att klart fastslå att den syn av profetisk historia som han stod i begrepp att framlägga för Daniel börjar i den sista ändens tid, år 1989, ty alla profeterna talar mer om de sista dagarna än om de dagar i vilka de levde.

Men jag skall låta dig veta det som är upptecknat i sanningens skrift; och ingen står mig bi i dessa ting utom Mikael, er furste. Också jag stod upp i modern Darejaveshs första regeringsår för att styrka och befästa honom. Daniel 10:21, 11:1.

Under det första året av Darius, vilket representerar ändens tid år 1989, ”stod” Gabriel, och därigenom identifieras att vid en ”ändens tid” anländer en ängel. År 1798 anlände den första ängeln, och år 1989 anlände den tredje ängeln. Det var inte förrän den tredje ängelns budskap fick kraft år 2001 som den tredje ängelns besegling började, men rörelsen av den tredje ängelns ankomst år 1989 representeras av att Gabriel står vid ändens tid. Gabriel skall visa Daniel ”det som är upptecknat i sanningens skrift”, och synen vid Hiddekel bär ”Sanningens” signatur, vilken Gabriel nu står i begrepp att framlägga.

I vers fjorton i kapitel tio hade Gabriel redan underrättat Daniel om att det som han tog upp i synen vid Hiddekel var ”vad som skulle hända Guds folk i de sista dagarna”.

Nu har jag kommit för att ge dig förståelse av vad som skall vederfaras ditt folk i kommande dagar; ty synen avser ännu många dagar. Daniel 10:14.

Vers två i Daniels elfte kapitel representerar den kunskap som förseglades upp vid ändens tid år 1989 och som identifierar vad som ”skall vederfaras” Guds folk ”i kommande dagar”.

Och nu vill jag förkunna sanningen för dig. Se, ännu skall tre kungar träda fram i Persien; och den fjärde skall vara vida rikare än de alla. Och när han genom sin rikedom har blivit mäktig, skall han sätta allt i rörelse mot Greklands rike. Daniel 11:2.

Koresh är en förebild för den andre kungen sedan 1989. Han är kung i det medo-persiska riket, vilket representerar bibelprofetians rike i de sista dagarna, sammansatt av två horn, representerade av mederna och perserna. Efter den andre kungen i det tvåhorniga jorddjurets rike vid ändens tid år 1989 skulle det ännu komma tre kungar (Clinton, Bush den siste, Obama), och därefter skulle det komma en kung som var långt rikare än dem alla. De tre kungar som följde efter Bush den förste blev förmögna efter sina presidentperioder, och endast därför att de hade blivit presidenter. Trump, den fjärde, som var långt rikare och den rikaste presidenten någonsin, tjänade inte sina pengar därför att han hade varit president, utan huvudsakligen genom sitt arbete med fastighetsinvesteringar, långt innan han kandiderade till presidentposten.

Tidigare var, relativt sett, den rikaste presidenten i Amerikas historia Förenta staternas förste president. Före Donald Trump var George Washington den rikaste presidenten i Amerikas historia, och han tjänade sina pengar på samma sätt som Donald Trump, genom investeringar i fastigheter. Både Washington och Trump kom till presidentskapet från icke-traditionella politiska bakgrunder. Washington var i första hand en militär ledare innan han blev president, och Trump var en affärsman och tv-personlighet, som liksom Washington saknade all tidigare politisk erfarenhet.

Båda presidenterna var kända för sina starka personligheter och sina sätt att utöva ledarskap, även om dessa egenskaper tog sig mycket olika uttryck. Washington var känd för sitt stoiska, lugna och självsäkra ledarskap samt sin enande närvaro under revolutionskriget och republikens första år, medan Trump är känd för sitt självhävdande sätt att leda och styra. Både Washington och Trump var gestalter förknippade med betydande kontroverser, om än av mycket olika slag. Washington, som visserligen var allmänt vördad, mötte under sin tid kritik i olika frågor, däribland sina uppfattningar om slaveriet. Trumps presidentskap präglades av åtskilliga kontroverser, däribland hans användning av ”elaka tweets” i sociala medier, hans politiska beslut enligt principen America First och hans egen självkänedom.

Den rikaste och sjätte presidenten skulle hetsa upp de globalistiska drakmakterna. När vi lägger historien i vers två i kapitel elva ovanpå historien om perioden 1776, 1789 och 1798, finner vi ytterligare information som berör den sista presidenten för jorddjuret, ty Jesus illustrerar slutet med början. De två första perioderna, representerade av 1776 och 1789, utgör två vittnen om att den slutlige presidenten kommer att vara den åttonde presidenten, som var av de sju. Trump var den sjätte presidenten efter Reagan, och som den åttonde presidenten kommer han att vara ”av de sju”. Den siste, och åttonde presidenten kommer att regera när Förenta staterna formar avbilden ”åt och av” vilddjuret.

Den president som regerar när vilddjurets bild upprättas av Förenta staterna, måste vara den åttonde, det vill säga en av de sju, såsom bevitnat av Peyton Randolph och John Hancock. Påvedömet är det åttonde huvudet, som var av de sju, och det fick ett profetiskt dödligt sår. För att vara en avbild av påvedömet måste den åttonde presidenten, som är av de sju, också ha en profetisk identifikation av att profetiskt vara "sårad" eller "dödad".

Påvedömet mottog sitt dödliga sår från en drakmakt (Frankrike), en drakmakt som påvedömet hade kämpat mot sedan den tid då Paulus angav att laglöshetens hemlighet (syndens människa) redan då var verksam. Hedendomens drake höll påvedömet tillbaka från att bestiga tronen, vilket det gjorde år 538.

Från påvedömet begynnelse till dess slutliga undergång kämpar det mot drakmakter. En avbild av påvedömet kräver att avbilden kämpar mot en drakmakt. I Uppenbarelseboken sjutton blir påvedömet, som är det åttonde huvudet, vilket är av de sju huvudena, till slut bränt med eld och dess kött uppätet av de tio kungarna. I båda dödsfallen (1798 och de sista dagarna) dödas det påvliga vilddjuret av en drakmakt. För att Förenta staterna skall kunna forma en avbild av vilddjuret måste också den åttonde presidenten dödas av en drakmakt som det förde krig mot, och den sjätte kungen efter ändens tid år 1989 är den kung som satte alla drakmakterna i rörelse.

Ronald Reagan var en avfällig protestant, men George Bush den förste var en klassisk globalist. Ett av hans berömda citat är det där han ljög genom att säga, den 18 augusti 1988: "Och det är jag som inte kommer att höja skatterna. Min motståndare säger nu att han kommer att höja dem som en sista utväg, eller som en tredje utväg. Men när en politiker talar så, vet man att det är en utväg han kommer att ta sin tillflykt till. Min motståndare utesluter inte skattehöjningar. Men det gör jag. Och kongressen kommer att pressa mig att höja skatterna, och jag kommer att säga nej. Och de kommer att pressa, och jag kommer att säga nej, och de kommer att pressa igen, och allt jag kan säga till dem är: läs på mina läppar: inga nya skatter."

Förutom den offentliga lögnen, som är ett kännetecken hos en representant för drakmakten, var hans mest berömda uttalande det som gjordes vid ett gemensamt sammanträde i kongressen den 11 september 1990, där han sade: "Nu kan vi se en ny värld träda fram. En värld i vilken det finns en högst verklig utsikt till en ny världsordning. Med Winston Churchills ord, en 'världsordning' i vilken 'rättvisans och det hederliga spelets principer ... skyddar de svaga mot de starka ...' En värld där Förenta nationerna, befriade från kalla krigets dödläge, står beredda att uppfylla sina grundares historiska vision." Bush den äldre var en globalist, även om han identifierade sig som republikan.

Bill Clinton var den förste presidenten att hålla sin installationsceremoni vid Lincolnmonumentet, vilket innebär att han vände ryggen åt Lincoln och stod vänd mot obeliskens i Washingtonmonumentet, en obelisk som invändigt är fylld med frimurarsymboler. Både obeliskens och de frimurarsymboler som han valde att stå vänd mot när han falskeligen svor sin trohet till konstitutionen representerade inte bara att han hade vänt ryggen åt Lincolnmonumentets symbol för motstånd mot slaveriet, utan Clintons valda historiska placering överensstämmer också med hans installationstal, där han prisade en professor under vilken han hade studerat vid det jesuitiska

universitet som han hade gått vid.

Den professorn, Carroll Quigley, skrev boken *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time*, som utgavs 1966 och med rätta och allmänt förstås representera "bibeln för globalistiska idéer". Så som Koranen förhåller sig till islam, och så som *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry*, skriven av Albert Pike och utgiven 1871, anses vara den mest omfattande framställningen av frimureriets esoteriska läror; eller så som Mormons bok förhåller sig till de sista dagars heliga, så är Quigleys bok den globalistiska filosofins bibel. De flesta skulle ha vetat om Clinton hade prisat Muhammed i Koranen, eller om han hade prisat Joseph Smith i Mormons bok, och somliga skulle ha vetat vem Albert Pike var, men få visste att Clintons lovord över Quigley stod i samklang med hans egen globalistiska agenda och med hans förkastande av de principer som Abraham Lincoln representerade.

I talet sade Clinton: "Som tonåring hörde jag John Kennedys kallelse till medborgarskap. Och sedan, som student vid Georgetown, hörde jag den kallelsen förtydligas av en professor vid namn Carroll Quigley, som sade till oss att Amerika var den största nationen i historien därför att vårt folk alltid har trott på två saker: att morgondagen kan bli bättre än i dag och att var och en av oss har ett personligt moraliskt ansvar att göra det så." Carroll Quigleys uppfattning om hur man skulle "göra Amerika stort igen" var att Förenta staterna skulle avstå sin nationella suveränitet till Förenta nationerna. Clinton var demokrat, globalist, en representant för draken.

"Sådan far, sådan son"; George Bush den siste var en globalist, liksom hans far var det, en globalist som bekände sig vara republikan. Äpplet faller inte långt från trädet. Bibeln ställer den retoriska frågan: "Kan två vandra tillsammans, om de inte är ense?" Man behöver bara följa de många företag som Bush den siste genomförde tillsammans med Bill och Hillary Clinton för att se med vilka Bush den siste var enig.

Barack Hussein Obama gjorde ett uttalande om att i grunden omvandla Förenta staterna under ett kampanjmöte kort innan han valdes till president. Den 30 oktober 2008, i Columbia, Missouri, sade Obama: "Vi är fem dagar från att i grunden omvandla Amerikas förenta stater." Uttalandet var en del av Obamas bredare budskap om "hopp och förändring", vilket var ett centralt tema i hans presidentkampanj 2008 och som betonade hans åtagande för betydande politiska reformer och en annan riktning för landet. Den riktning han förde landet in i var globalismens drakpolitik, anti-vit, pro-abort, anti-kolvätebränslen, anti-amerikansk pro-globalism, mångfald, rättvisa, inkludering, den falska historieskrivningen i Critical Race Theory, och så vidare och så vidare. Obama var inte endast en samhällsorganisatör; han var och är fortfarande en representant för drakmaktens globalistiska agenda.

Trump höll emellertid, till skillnad från en typisk modern politiker, fler löften än de övriga sju presidenterna under perioden som började 1989 tillsammans. Han var besluten att göra Amerika stort igen, och när han försökte göra detta rörde han upp de rådande globalistiska makterna, inte bara i Förenta staterna, utan i hela världen.

Joe Biden har över huvud taget inga belägg för att han är någonting annat än ännu en globalist.

Katolicismens odjur förde ett långvarigt krig med drakmakterna, och den president som regerar när Förenta staterna formar en avbild av påvedömet kommer, av profetisk nödvändighet, att befinna sig i kamp med drakmakterna. Ingen av de levande presidenterna, förutom Donald Trump, skulle föra krig med drakmakterna, ty demokraterna är öppet globalistiska (drakar), och den siste George Bush var, liksom hans far var (en bekännande republikan, som i själva verket är en globalistisk drake), ty Jesus framställer alltid den siste genom den förste.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”En stor kris väntar Guds folk. En kris väntar världen. Den mest betydelsefulla striden genom alla tidsåldrar står alldeles inför oss. Händelser som vi i mer än fyrtio år, på den profetiska ordets auktoritet, har förkunnat vara förestående äger nu rum inför våra ögon. Redan har frågan om ett tillägg till konstitutionen som inskränker samvetsfriheten framförts till nationens lagstiftare. Frågan om att framtvunga söndagsfirande har blivit en angelägenhet av nationellt intresse och nationell betydelse. Vi vet väl vad resultatet av denna rörelse kommer att bli. Men är vi redo för avgörandet? Har vi troget fullgjort den plikt som Gud har anförtrott oss att varna folket för den fara som ligger framför dem?”

”Det är många, även bland dem som är verksamma i denna rörelse för att genomdriva söndagsfirandet, som är förblindade för de följder som kommer att följa av denna handling. De ser inte att de därigenom riktar ett direkt angrepp mot religionsfriheten. Det är många som aldrig har förstått den bibliska sabbatens anspråk och den falska grundval på vilken söndagsinstitutionen vilar. Varje rörelse till förmån för religiös lagstiftning är i själva verket en eftergift åt påvedömet, som under så många tidsåldrar oavslåligen har fört krig mot samvetsfriheten. Söndagsfirandet har sin tillvaro såsom en så kallad kristen institution att tacka ”laglöshetens hemlighet”; och dess påtvingande kommer i praktiken att innebära ett erkännande av de principer som utgör själva hörnstenen i romanismen. När vår nation så skall avsvära sig sitt statsskicks principer att den antar en söndagslag, kommer protestantismen genom denna handling att räcka handen åt påvedömet; det kommer inte att vara något annat än att ge liv åt det tyranni som länge ivrigt har avvaktat sitt tillfälle att åter träda fram i verksam despotism.

”Den nationella reformrörelsen, som utövar den religiösa lagstiftningens makt, kommer, när den fullt ut har utvecklats, att uppenbara samma intolerans och förtryck som har varit rådande i gångna tider. Mänskliga rådsmöten tillägnade sig då den prerogativ som tillhör Gudomen och krossade under sin despotiska makt samvetsfriheten; och fängelse, landsförvisning och död blev följden för dem som motsatte sig deras påbud. Om påvedömet eller dess principer åter skulle ges makt genom lagstiftning, kommer förföljelsens eldar åter att upptändas mot dem som inte vill offra samvetet och sanningen av hänsyn till folkliga villfarelser. Detta onda står på tröskeln till sitt förverkligande.

”När Gud har gett oss ljus som visar de faror som ligger framför oss, hur kan vi då stå fria inför hans åsyn, om vi försummar att göra allt som står i vår makt för att framställa detta för folket? Kan vi vara tillfreds med att lämna dem att möta denna betydelsefulla avgörelse utan varning?” Testimonies, band 5, 711, 712.